

VOORUITBLIK WINTERSERIE STRAMPROY - 11 december 2022

Voor de laatste winterserie-wandeloctocht van 2022 zijn onze routebouwers uitgeweken naar een prachtig gebied, net over de provinciegrens en nabij onze Zuiderburen. We zijn te gast in het Limburgse Stramproy. In het gezellige café-zaal Van Loon weten ze, net als in Brabant, wat een 'goei bekske' koffie is. En deze is al vroeg bruin, zodat de mensen op het startbureau in de donkere dagen voor de kerst al even lekker bij kunnen komen.

Na het in ontvangst nemen van de routebeschrijving gaan we op stap voor een fraaie wandeling door maar liefst 7 natuurgebieden. De route van de 40 km komt ook nog over een landgoed. Het mooie Graaf van Hornepad was de inspiratiebron voor deze winterserie. Er ontstond een route met heel wat splitsingen en samenkomsten van afstanden. Dankzij het voortreffelijke werk van onze pijlers op de dag vóór de wandeloctocht, wordt dit alles in goede banen geleid. Hulde!

Het Limburgse Stramproy met zijn ruim 5.000 inwoners was ooit een zelfstandige gemeente, maar maakt nu deel uit van Weert. Wellicht de bekendste inwoner was Mary Servaes, alias de Zangeres Zonder Naam, die hier een groot gedeelte van haar leven heeft gewoond.

In 1244 wordt er voor het eerst melding gemaakt van de naam Rode. Stramprode, wat staat voor ontgonnen bos, wordt in 1299 voor het eerst vermeld. Door de ontginning zijn landerijen ontstaan en deze omgeven de bebouwde kom van het dorp. Na ons vertrek uit zaal Van Loon lopen we dan ook snel in het buitengebied met zijn boerderijen.

De eerste splitsing dient zich aan. De mensen die 10 km lopen krijgen een leuke route door de omgeving van Stramproy met afwisselend stukjes bosgebied en landerijen. De grote natuurgebieden waar de andere afstanden komen, zijn qua afstand niet haalbaar. Maar dat neemt niet weg dat deze route absoluut de moeite waard is! De andere wandelaars lopen in zuidelijke richting en komen al snel op Belgisch grondgebied. Het is lekker lopen te midden van de landerijen. Al redelijk snel dienen de tentdoeken van de grote koffiepost zich aan. Het is december, misschien is het koud. Een lekker warm bekertje koffie of thee, ons aangereikt door de altijd goedgemutste vrijwilligers, is dan extra welkom. Even een praatje en dan weer snel op pad. Er wachten immers nog veel mooie kilometers op ons.

We gaan het eerste natuurgebied in: het Belgische "Staatsbos Grootbroek". Sinds 1998 wordt het gebied beheerd als bosreservaat. Hierbij wordt de ontwikkeling van het bos de vrije loop gelaten. Dit is zichtbaar, we lopen te midden van mooie natuur: elzen- en eikenbossen, heide en moerassen. We komen langs waterlopen en passeren een kapelletje.

Het is niet het enige kapelletje dat we vandaag tegen zullen komen. In Limburg staan honderden veld- en wegkapellen, opgericht ter verering van een Heilige of uit dankbaarheid. Het vormt het klein-religieus erfgoed van Limburg.

Foto: Johan van der Sande

De 15 km splitst af, zij maken een doorsteekje en komen dan weer op de hoofdroute.

De 20, 30 en 40 km vervolgen hun weg door het natuurgebied Stramprooierbroek met zijn kronkelende Abeek. Deze mooie beek ontspringt op het Kempisch plateau en mondt uiteindelijk uit in de Maas.

We passeren een bijzonder ijzeren beeld en vervolgen de route door open landschap met fraaie vergezichten.

Het weer moeten we altijd afwachten, maar in december kan het al vriezen en is rijpvorming mogelijk. De kansen worden wel kleiner met de klimaatveranderingen. Toch hoop ik op een mooie winterwandeling met een blauwe lucht en een licht bevroren landschap. We zullen zien! En zo niet: eigenlijk is ieder weer wandelweer!

Foto: Johan van der Sande

We lopen verder naar het sfeervolle Boshuis Nieuw Vosseven, waar de 1e caférust is. Lekker even opwarmen bij het brandende haardvuur.

Hierna vervolgen we onze route over de Stramprooise heide. De naam is wat misleidend, want dit voormalige heide- en stuifzandgebied is begin twintigste eeuw beplant met grove dennen en wordt nu omgevormd tot een natuurlijker bos. Bovendien wordt het afgewisseld met gras- en bouwland.

De wandelaars op de 20 km maken hier een doorsteekje.

De twee langste afstanden lopen naar natuurgebied het Wijffelterbroek. Hier zijn nieuwe inwoners: de familie bever. Ze voelen zich al aardig thuis in dit voormalige moerasgebied en zijn stevig in de weer: er worden dammen opgeworpen en bomen omgehaald. Er was zelfs een alternatieve route in het gebied nodig, omdat het oorspronkelijke pad onder water was komen staan.

Dit leidt tot een fantastische natuurbeleving. Het is hier echt genieten!

Aan het einde van het natuurgebied is de splitsing, de 30 km gaan rechtsaf, op weg naar de volgende caférust; de lopers op de langste afstand slaan linksaf en stappen meteen de knuppelbrug van Landgoed Smeethof op.

We lopen hier op de grens tussen België en Nederland; wandelen door een mozaïek van landschappen: bossen, heide, moerassen, weilanden, akkers en beken, uitkijkpunten en vogelkijkhutten. Het Smeethof maakt deel uit van het Kempen-Broek, een meer dan 11.000 ha groot grensoverschrijdend netwerk van natuurgebieden.

Foto: Johan van der Sande

Al snel volgt de kleine koffiepost, speciaal voor de langste afstand.

Na dit pauzemoment vervolgen we de route door het drassige Kempen-Broek en lopen afwisselend over knuppelpaadjes, bruggetjes over waterlopen, door weilanden en over smalle paadjes. Dan naderen we opnieuw een bosgebied, ditmaal de Laurabossen.

Hier zien we grote stukken bos met grove dennen. De bomen staan netjes op rij en lijken allemaal even oud. Deze bossen zijn rond 1900 aangeplant door exploitanten van de Lauramijnen in Zuid-Limburg. Zij gebruikten het hout om de mijngangen te stutten. Natuurmonumenten vormt het voormalige productiebos geleidelijk om tot een gevarieerd eiken-berkenbos. Ook zijn er restanten van heidevlaktes. Schotse hooglanders helpen een handje bij het beheer van de heide en zorgen ervoor dat deze niet volgroeien met bomen.

Na de Laurabossen lopen we even lekker door op een breed fietspad langs de Zuid-Willemsvaart en komen dan in een ander deel van het Kempen-Broek. We “nemen” wat heuveltjes en passeren een uitkijktoren. Op het heuveltje heb je uitzicht op het “Blauwe meertje”, een enorm gebied voor grindwinning.

De lopers op de route van 30 km sluiten hier weer aan en samen gaan we naar de caférust bij Schuttershof.

Na de rust gaan de lopers op de 30 en 40 km via een groot akkergebied naar de Tungelroyse Beek. Deze 26 km lange beek meandert mooi en heeft enkele leuke bruggetjes. We volgen hier een mooi pad van 1,5 km langs de oever.

Dan sluit de 20 km aan en gezamenlijk lopen de wandelaars naar de Tungelroyse Beek, een aangeplant dennenbos, dat wordt afgewisseld met stukken heide en stuifzand.

Opnieuw volgen samenkomsten: eerst de 15 km en even later sluit de 10 km aan. Alle wandelaars zijn weer samen en gezamenlijk lopen we naar het laatste pauzemoment van vandaag: de soeppost. Deze staat langs een brede veldweg bij een boerderij.

Wat zal de soep-van-de-dag zijn: een lekker decembersoepje? Fijn, even een momentje uitrusten en dan weer op pad voor de laatste kilometers. Deze laten ons nog even genieten van een afwisseling van bos en landbouwgebied.

Dan nadert de bebouwde kom van Stramproy.

Plaggenhut langs de Tungelroyse Beek

Foto: Johan van der Sande

We komen langs een beltmolen uit 1903 en passeren nabij het eindpunt een mooi monument voor de gevallen in de Tweede Wereldoorlog. Het beeldt een vrouwenfiguur uit, een soort Jeanne d'Arc. Dan zien we zaal Van Loon en weten we dat we aan het einde zijn van een hele mooie en gevarieerde natuurwandeling! Een welgemeend woord van dank aan de routebouwers en aan alle andere vrijwilligers!

Fijne Feestdagen en een goed en vooral gezond 2023 gewenst!

-Myriam van den Berg-

Foto: Johan van der Sande